

Ei sa olnud oma leese põlmes puhast ja
kassiinat ello, kuidas se temma wiis norest sa-
dik olnud ja olli wägga kurb Luige parrast,
keda Laas ni hirmsaste olli kiusanud, et enne
aega pididi hauda minnema, kunni ka temma
mulda läks.

Nenda on keik selle aea kannatamis'ed,
mis saggedaiste agga surmaga lõppewad, kus
keik hädda ja waew lõppeb. Sellepärast pra-
me ikka ütleva:

Mullast ollen ma,

Mullaks saan ma ka,

Mullast ärratab mind üles

Jesus! ja siis Temma süles

Hingan rahhuga;

Mullast ollen ma!

Se ei olle mitte kuulnud jut, waid tõeste
nenda sündinud ello luggo, kust iggamees woib
nähha, kui suurt hädda, kurri meel woib tei-
sele tehha ja mis süddame hädda Laas isse
surma tunnil on tunda sanud.

Hädda! hädda! sadab kurjus,

Rahho rõõm on Jesu warjus!

Kurw külw, rõõmus leikur.

Kes sedda ei peaks teadma, et kurwast kül-
wist rõõmus leikur tulleb, sedda ei woi minna
ristiinnimeseks piddada, — pühha firri rõ-
gib jo wägga selgeste, et riisti ja willetsusse
lääbi iggawest ello peame pärrima. Agga ka
jubba siin ma peal saab ni mõnni sedda head
wahhetust tunda ja katsu, siin üks tükkike sesug-
gust wahhetust, mis isseennesest liig wanna polle.

Aastal 1856 istusid ühhel kennal kewwa-
disel õhtul mõnned sõbrad ühhes koos, joda-
wa wina klasid ees. Mitto neist ollid ka
paljo reisinud ja wägga kauget käinud, mui-
dogi teada, et nad siis ka mõnda ollid näi-
nud: pididi siis iggaüks aawiteks ühhe kenna
jutto kõnnelema sest, mis kegi omma reisi peal
näinud ehk kuulnud. Kõnneles siis üks neist
ühhe tõeste sündinud tükki ühhest Wenne mõis-
nikkust, mis teistele just auuks ei olnud. Ag-
ga minna ommaast korbast kostsin nende eest
mõnne sõnnaga, sest et ma neist ka mõnda
head teadsin.